

Blesky v poušti

„To jsem přesně věděl,“ zavrčel Reichis a vyskočil mi na rameno. Blesk sežehl zemi nějaké tři metry před námi a kočkoveverčakovy drápy pronikly mou propocenou košilí a zaryly se mi do kůže.

„Fakticky?“ ujistil jsem se a snažil se ignorovat bolest zhruba se stejným úspěchem, s jakým jsem se pokoušel ovládnout ruce, aby se mi netřásl. „Příště, až budeme mít za zadkem čarostopaře, bys nás možná mohl varovat *dřív*, než se naše koně spláší a shodí nás uprostřed pouště.“

Nad hlavami nám opět zaburácel hrom a otrásl zemi pod našima nohama. „Jo, a kdyby ti to moc nevadilo, co kdybys nás upozornil, až na nás najednou začnou padat blesky z čistého nebe?“

Reichis zaváhal a zjevně se snažil vymyslet nějaké uvěřitelné vysvětlení. Kočkoveverky jsou mizerní lháři. Jsou to vynikající zloději a mimořádně vášniví zabijáci, ale jejich schopnost podvádět nestojí za nic. „Čekal jsem, jestli na to přijdeš sám. Zkoušel jsem tě. Jo, tak je to. Zkoušel jsem tě. A tys neobstál, Kellene.“

„Snad vás dva nenapadlo, že bychom měli nastražit past?“ ozvala se Ferius Parfax. Klečela několik metrů od nás a zahrabávala do písku cosi lesklého a ostrého. Rudé kadeře jí při práci padaly do obličeje. Navzdory podivné bouři, která zuřila kolem nás, se pohybovala plynule a zkušeně. Nebylo to poprvé, co naše lovecká výprava dopadla špatně.

Proto jsme potřebovali pasti.

Líčit past na jan'tepského mága je zapeklitá věc. Nikdy nevíte, jaké formy magie by mohl mít k dispozici. Železnou, ohnivou, písečnou, hedvábnou, krvavou, dechovou... Nepřítel může použít bezpočet kouzel, aby vás zabil. A aby toho nebylo dost, musíte rovněž počítat s existencí možných komplikací – lokajů či žoldnéřů najatých, aby kryli mágovi záda nebo pro něho vykonávali špinavou práci. „Třeba by nám to šlo rychleji, kdybys mi dovolila, abych ti pomohl s líčením pastí,“ navrhl jsem Ferius při zoufalém pokusu zbavit se myšlenek na nescetné způsoby, kterými bych v následujících minutách mohl přijít o život.

„Ne, a přestaň mě pozorovat.“ Vstala, poodešla o kus dál, znovu poklekla a začala zakopávat další pichlavou kouli nebo křehký skleněný válec naplněný uspávacím plynem, či co to v tuto chvíli používala. „Náš pronásledovatel možná vysílá jedno z těch vychytaných jan'tepských hedvábných kouzel, aby vyčmuchal, co máme v plánu. Ta tvoje hlava je plná myšlenek, chlapče. Snadno je přečte.“

Její slova mě rozzlobila. Ferius byla Argosanka a patřila k záhadným hráčům karet, kteří cestovali po kontinentu ve snaze o... Vlastně jsem stále ještě pořádně nevěděl, co bylo jejich posláním kromě dožírání lidí. Ačkoli jsem ne-

měl velkou naději, že bych se někdy sám stal Argosanem, studoval jsem Feriusino počínání, jak nejlépe jsem uměl, už jen z toho důvodu, že mě to mohlo udržet naživu. Její neustálé naléhání, že se nejprve musím naučit „naslouchat svými očima“ nebo „chytat se prázdnoty“ a podobným nesmyslům, mi to moc neusnadňovalo.

Reichisovi se pochopitelně líbilo, když mě Ferius hubovala. „Má pravdu, Kellene,“ zaprskal ze svého posedu na mém rameni. „Měl bys být víc jako já.“

„Jako že bych neměl v hlavě žádné myšlenky?“

Jeho zavrčení bylo sotva hlasitější než zašeptání, ale zaznělo nebezpečně blízko mého ucha. „Říká se tomu *instinkt*, vypelichanče. Pro hedvábné mágy je pak těžké mě přechíst. Chtěl bys vědět, co mi mé instinkty radí udělat teď?“

Další záblesk zasáhl vrcholek duny nad námi, málem mi přivodil infarkt a nad písek se zvedl oblak kouře. Kdybychom byli s Reichisem lepší přátelé, nejspíš bychom se v obavách o naše životy pevně drželi v náručí. Místo toho mě kousl. „Promiň. Instinkt.“

Trhl jsem ramenem a shodil kočkoveverčáka dolů. Roztáhl tlapy a chlupaté blány mezi předníma a zadníma nohama se mu napjaly. Půvabně se snesl k zemi a zle se na mě podíval. Bylo ode mě zbytečné, že jsem ho shodil. Za jeho reakci na blesk jsem se na něho nemohl zlobit. Reichis má hrůzu z blesků a ohně a... vlastně z každého nepřítele, kterého nemůže kousnout.

„Jak to ten chlap dělá?“ divil jsem se nahlas. Bouřka bez deště uprostřed pouště pod jasným nebem? Nedávalo to smysl. Jistě, šestá forma ohnivě magie vytváří elektrický

výboj, který hodně připomíná blesk, ten ale vychází z mágových rukou, nikoli shora, a dotyčný musí vidět na cíl, aby ho mohl vyslat.

Po tisíci jsem se ohlédl na dunu v očekávání, že ho konečně uvidím přecházet přes hřeben připraveného rozpoutat sedm pekel. „Tři dny máme toho mága za zadkem a nemůžeme ho setřást. Proč nás nenechá na pokoji?“

Ferius se trpce zasmála. „Příčinou všeho nejspíš bude to, že máš na krku kouzelný zatykač, chlapče. Ta čarodějnická klika, která nasadila zazobaným dětem do hlav obsidiánové červy, určitě nemá velkou radost z toho, že je těch červů zbavujeme.“

Přes rostoucí bezprostřední nebezpečí jsem se při pouhém pomýšlení na obsidiánové červy otřásl. Byli něco jako mystičtí parazité. Jakmile se zabydleli v oku hostitele, umožňovali mágům ovládat ho na dálku. Ferius, Reichis a já jsme strávili poslední půlrok pátráním po studentech proslulé Akademie, kteří neměli ani tušení, že se z nich pomalu stávají vyzvědači proti vlastním rodinám, nebo ještě hůř – nájemní vrazi.

„Odkdy je vlastně naším posláním zachraňovat svět před obsidiánovými červy?“ napadlo mě a sundal jsem si hraničářský klobouk, abych si mohl otřít čelo rukávem. Přestože byl vzduch suchý, vydatně jsem se potil; černý klobouk, příliš velký na mou hlavu, věci také moc nepomáhal. Ten klobouk jsem získal od jiného divotvůrce jménem Dexan Videris jako odškodné za to, že se mě pokusil zabít. Tvrdil, že stříbrné znaky, které zdobily jeho stuhu, zabrání mágům v mém sledování, ale ukázalo se, že to byla lež, jako ostatně všechno, co mi Dexan říkal.

„Není to naše poslání,“ opáčila Ferius. „Je moje. Být Argosanem znamená odvracet pohromy, které přinášejí utrpení nevinným lidem. Jelikož banda pitomých jan'tep-ských mágů vraždící mocné rodiny po celém kontinentu může vyvolat válku, řekla bych, že tahle situace mě k tomu plně opravňuje.“

Vtom se bez jakéhokoli varování zdvihl poryv větru a moje zjevně nekouzelná kořist mi vylétla z ruky. Málem jsem se za ní rozběhl, ale rozhodl jsem se, že ji nechám letět. Stejně mi ten krám pořádně neseděl. „Bylo by hezké, kdyby za námi aspoň jednou přišel někdo, kdo by nám chtěl *pomoc*, a ne nás zabít.“

Ferius se prudce vztyčila a upřeně hleděla do pouště. „Tak tohle vůbec není dobré.“

Otočil jsem se, abych se podíval, o čem mluví. V dálce se zdvihla písčná stěna, která musela být nejméně třicet metrů vysoká.

„Takže se na nás žene náhlá písčná bouře?“ zamručel Reichis. Otřásl se a jeho srst změnila barvu z obvyklé světle hnědé s černými pruhy na pískově béžovou s šedými skvrnami, stejnou jako blížící se mračna písku a kamínků. Jakmile k nám bouře dorazí, mohl by v ní zmizet, kdyby chtěl – což by nejspíš udělal, pokud by se situace zhoršila. Kočkoveverky nejsou sentimentální.

Jak se bouře blížila, uvažoval jsem, zda bych raději zemřel pohřbený pod tunami písku, zabítý zásahem suchého blesku nebo jako oběť černé magie. Vyhlídky jsou vždy nevábné, jste-li divotvůrce na útěku, za mentora máte hazardní hráčku, jako obchodního partnera kočkoveverčáka a v patách dlouhou řadu čarodějů, kteří vás chtějí zabít.

A ještě jsem si byl docela jistý, že mi toho dne bylo přesně sedmnáct.

„Co budeme dělat?“ zeptal jsem se.

„Myslím, chlapče,“ odušila Ferius s pohledem upřeným na hustá mračna písku, která se na nás hnala, „že nejlíp uděláš, když se pořádně nadechneš.“